

nost nová, zde společnost A.; jde tu tedy o změnu jedné ze smluvních stran. Změna ta není zajisté lhostejnou pro druhého smluvníka, zde žalovanou, neboť na místě pojišťovací společnosti, ku které žalovaná strana měla důvěru, nastoupila společnost jí úplně neznámá. Není tudíž žalovaná firma povinna dodržeti smlouvu se společností S. nadále s novou společností A. (obdoba § 1405 obč. zák.) a jest pak pro spor důležitě, zjistiti tvrzení žalované, že dopisem ze dne 11. července 1922 skutečně žalující firmě oznámila, že nesouhlasí s přenesením pojišťovací smlouvy na ni a že pokládá pojištění za zrušené a že pak žalující strana na dopis ten vůbec neodpověděla.

Nejvyšší soud zrušil napadené usnesení a uložil odvolacímu soudu, by o odvolání znovu rozhodl.

D ů v o d y:

Řádně provedené fusi ve smyslu čl. 247 obch. zák. věřitelé akciové společnosti zabrániti nemohou. To plyne jasně ze zákonných ustanovení tohoto předpisu: stanoví sice ochranná pravidla ve prospěch věřitelů, nějakého jich vlivu na platnost fuse však nedopouští. Nemůže proto přijíti v úvahu ustanovení §u 1405 obč. zák. (§ 1 obch. zák.). Fuse tedy žalovanou váže. Jiná jest však otázka, zda pojišťovací smlouva nebyla snad přece zrušena srovnalou vůlí stran a to mlčky ve smyslu §u 863 obč. zák., jak stěžovatel ve svém odvolání uplatňuje a proto doplnění řízení se domáhá. Leč v tom ohledu s jeho náhledem nelze souhlasiti. Jde o obchod a platí proto pro obě strany ustanovení obchodního zákona (čl. 271 čís. 3 a 27 obch. zák.). Obchodní zákon však nemá všeobecného pravidla, podobného §u 863 obč. zák., naopak má zvláštní výslovná ustanovení, v nichž mlčení považuje za souhlas. Jsou to ustanovení čl. 319 odstavec druhý, 323 odstavec první, 339 odstavec čtvrtý, 347 odstavec druhý až čtvrtý a 364 odstavec druhý obch. zák. Z toho však opakem plyne, že v jiných případech nelze při obchodech považovati mlčení za souhlas. Je tedy dopis žalovaným tvrzený ze dne 11. července 1922 bezvýznamným a doplnění řízení zbytečným.

Čís. 4117.

Soud povolující exekuci pro pohledávku, vymáhanou státem, není oprávněn zkoumati, zda pohledávka státu skutečně přísluší.

Potvrzení o vykonatelnosti exekučního titulu dle §u 1 čís. 13 ex. ř. nemusí se státi doložkou na listině vykazující titul exekuční, může se tak státi i v návrhu samém.

(Rozh. ze dne 3. září 1924, R I 693/24.)

Na základě výkazu o nedoplatcích dávky z majetku a poplatků povolil soud první stolice exekuci vnuceným vkladem zástav-

ního práva na nemovitostech dlužníků. Rekursní soud vyhověl rekursu dlužníků potud, že povolil záznam zástavního práva. Důvody: Dle Šu 1 čís. 13 ex. ř. může býti povolena uhražovací exekuce na základě platebních příkazů a výkazů o nedoplatcích daní a poplatků jen tenkrát, když jest na nich řádně potvrzena vykonatelnost daní (poplatků). Na předloženém výkazu však potvrzení vykonatelnosti schází, pročež není exekucním titulem a tudíž na základě jeho nelze povolit exekuci uhražovací. Jelikož však žádost o vklad zástavního práva zahrnuje v sobě i žádost za záznam jeho a dle dvorního dekretu ze dne 24. října 1806, čís. 789 sb. z. s. k záznamu zástavního práva pro daně a poplatky stačí pouhá žádost povolaného úřadu o zajištění a dle nař. ze dne 18. ledna 1898 čís. 28 ř. zák. jest berní úřad oprávněn v zastoupení finanční prokuratury zakročovati při vymáhání pohledávek erárních, bylo povolit knihovní záznam pro veřejné dávky shora uvedené. Pokud však stěžovatelé brojí proti tomu, že vymáhané dávky dlužní nejsou a že neobdrželi ani platebního příkazu, jest rekurs bezpodstatným, neboť soud není oprávněn přezkoumati, zda vymáhaná pohledávka eráru vůbec a zejména proti osobám, vůči nimž se vymáhá, přísluší, poněvadž o této otázce jsou toliko finanční úřady oprávněny rozhodovati a rozhodování o tom vůbec na pořad práva nepatří. Mají-li povinní za to, že eráru vymáhaná pohledávka nepřislúší, nebo že vymáhání její jest předčasné, nebo nesprávné, mají na vůli u příslušných finančních úřadů v řádné cestě stolic a po případě po bezvýsledném vyčerpání jejím u správního soudu odporovati předepsání (vymáhání) požadovaných dávek.

Nejvyšší soud k dovolacímu rekursu vymáhajícího věřitele obnovil usnesení prvního soudu.

Důvody:

Rekursní soud správně dovozuje, že soud, exekuci povolující, není oprávněn přezkoumávati, zda vymáhaná pohledávka eráru vskutku přísluší; i poukazuje se v tomto směru na správné důvody napadeného usnesení. Za to však nelze přisvědčiti rekursnímu soudu, pokud dovozuje, že exekucní titul dle Šu 1 čís. 13 ex. ř. nemá doložky vykonatelnosti a proto že nelze exekuci vkladem povolit. Druhá stolice přehlédla, že výkaz o nedoplatcích, který jest v tomto případě exekucním titulem, jest v exekucním návrhu samém označen jako vykonatelný. Návrh tento, začínající slovy »podle vykonatelného výkazu atd.«, jest pak podán přímo tím úřadem, který dle výnosu ministerstva financí ze dne 21. dubna 1913, čís. 45.257/10 (uveřejněného ve věstníku ministerstva spravedlnosti 1913 str. 140) jest povolán k potvrzení vykonatelnosti; návrh též jest podepsán v předepsané formě (k úřední pečeti připojeny jsou podpisy dvou úředníků). To stačí; potvrzení o vykonatelnosti nemusí býti na listině titul exekucní vykazující samé ve formě doložky, může se státi i v návrhu samém. Nebylo proto zákonného důvodu, nevyhověti návrhu vymáhajícího věřitele, a bylo proto obnoviti usnesení první stolice, návrhu zcela vyhovující.